

Серія “Українські письменники — дітям”

Іван Франко

Три міхи хитрощів

Казки, оповідання

УКРАЇНСЬКІ
ПИСЬМЕННИКИ
ДІТЯМ

ББК 84.5.Укр
Ф 83

Серію “Українські письменники — дітям” засновано 2009 року

Художнє оформлення
Андрія Говди

Франко Іван

Ф 83 Три міхи хитрощів. Казки, оповідання. — Тернопіль:
Навчальна книга — Богдан, 2021. — 80 с.
(серія “Українські письменники — дітям”)

ISBN 978-966-10-7585-5

У цьому збірнику — оповідання “Грицева шкільна наука” та найпопулярніші казки класика української літератури Івана Франка. Всі ці твори входять у навчальну програму молодших класів загальноосвітньої школи, але будуть цікавими та повчальними й для дошкільнят, принесуть втіху батькам і дітям під час сімейного дозвілля.

ББК 84.5.Укр

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-7585-5

© Навчальна книга — Богдан,
майнові права, 2021

КАЗКИ

.....

ТРИ МІХИ ХИТРОЦІВ.

Було то восени. Біжить Лисичка польовою дорогою та й зустрічає Їжачка.

— Добрий день, Їжаче-небораче! — крикнула Лисичка.

— Здорова була, Лисичко-сестричко! — відповідає Їжак.

— Знаєш що, Їжаче, ходім зі мною!

— А куди ж тебе Бог провадить?

— Та йду он там до саду їсти винограду.

— А не квасний* він, Лисичко?

— Та де тобі квасний! Повідала Сорока-білобока, що чула від Куниці, молодої дівиці, що та бачила, як господар куштував і хвалив, що солодкий, пора збирати. Ходи, наїмося, ще й дітям по кетягові** принесемо.

— Ні, Лисичко, — каже їжак, — не піду з тобою, боюся. Той господар хитрий, силець понаставляв, ще зловлюся.

— Не бійся, Їжаче-небораче! — сміючись мовила Лисичка. — У мене є три міхи хитроців, то вже я не я буду, коли тебе з сильця не визволю.

*Квасний — кислий

**Кетяг — гроно.

— Га, коли так, то нехай буде й так!

Пішли обоє, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Лисичка ступила необережно та й зловилася в сильце. Смикнула раз, смикнула другий раз — куди тобі! Не пускає сильце, держить за ногу.

— Ой Їжаку–братику, — кричить Лисичка, — рятуй!

— Як же я тебе, Лисичко, порятую? — мовив Їжак. — Добувай свої три міхи хитрощів і рятуй себе сама.

— Та де там мої міхи! — лементує Лисичка, а сама аж тремтить зі страху. — Бачиш, скакала через річку, і всі три міхи урвалися і впали у воду. Їжаку–братику, подумай ти, може, у тебе якась хитрість знайдеться?

— У мене є одна, — відповів Їжак, — та не знаю, чи буде тобі до смаку. Лягай на тім місці, де зловилася, і лежи, лапки від себе відкидай і попускай духу, що можеш. Господар побачить тебе і подумає, що ти вже гниєш, та й викине за пліт.

Послухала Лисиця Їжакової ради, притаїлася, лежить, буцімдавно загинула. Прийшов господар, побачив її та аж носа затулив.

— От шкода! — промовив він. — Не був кілька день коло сильця, а тут, бач, яка гарна Лисиця зловилася та вже й гнити почала. Що тепер з неї за пожиток? Викинути за пліт, та й кінець.

І він відчепив Лисицю з сильця, взяв обережно за хвіст та й шпурнув за пліт у кропиву. А Лисиці тільки того й треба було. Як дасть ногам ходу, як чкурне, лиш у бур'янах зашелестіло.

Минуло двадні, чотиридні, біжить знов Лисичка польовою дорогою і зустрічає Їжака.

— Добрий день, Їжаче–небораче!

— Здорова була, Лисичко–сестричко, — відповідає Їжак.

— Ходім зі мною до саду їсти винограду.

— А не страшно, Лисичко, після позавчорашнього?

— Е, що там! У мене є три міхи хитрощів, якось виплутаюся.

Пішли удвох, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Їжак–неборак якось не додивився та й спіймався у сильце.

— Ой Лисичко–сестричко! — закричав бідолаха. — Спіймало мене сильце і не пускає. Ану добувай свої три міхи хитрощів і ви–зволяй мене із зашморгу.

— Ой небоже, — мовила Лисичка, — пропали мої хитрощі всі до одної. Скакала через річку, і всі три міхи вирвалися і булькнули у воду.

— Га, так, видно, вже Божа воля така, що тут мені вмирати. Прощавай, Лисичко–сестричко! Відпусти мені всі гріхи, всі урази, якими я тебе вразив!

— Прощаю тобі, Їжаче, — мовила Лисичка, витираючи сльози з очей, — прощаю тобі од всього серця.

— Ходи, Лисичко–сестричко, обіймімося ще раз на прощання!

Лисичка обняла Їжака, хоч і як їй було не до смаку. Та що, не–борак на смерть лагодиться, та як же йому не вволити останню волю?

— Поцілуй мене, Лисичко–сестричко, — просив Їжак. — Адже ми вік звікували, як брат з сестрою.

Нахилилась Лисичка до Їжака, щоб його поцілувати, та ледве торкнулася своїм язиком до його зубів, а Їжак тільки клац! Ухо–пив її зубами за язик та й держить. Що вже Лисиця крутилася,

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.